

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

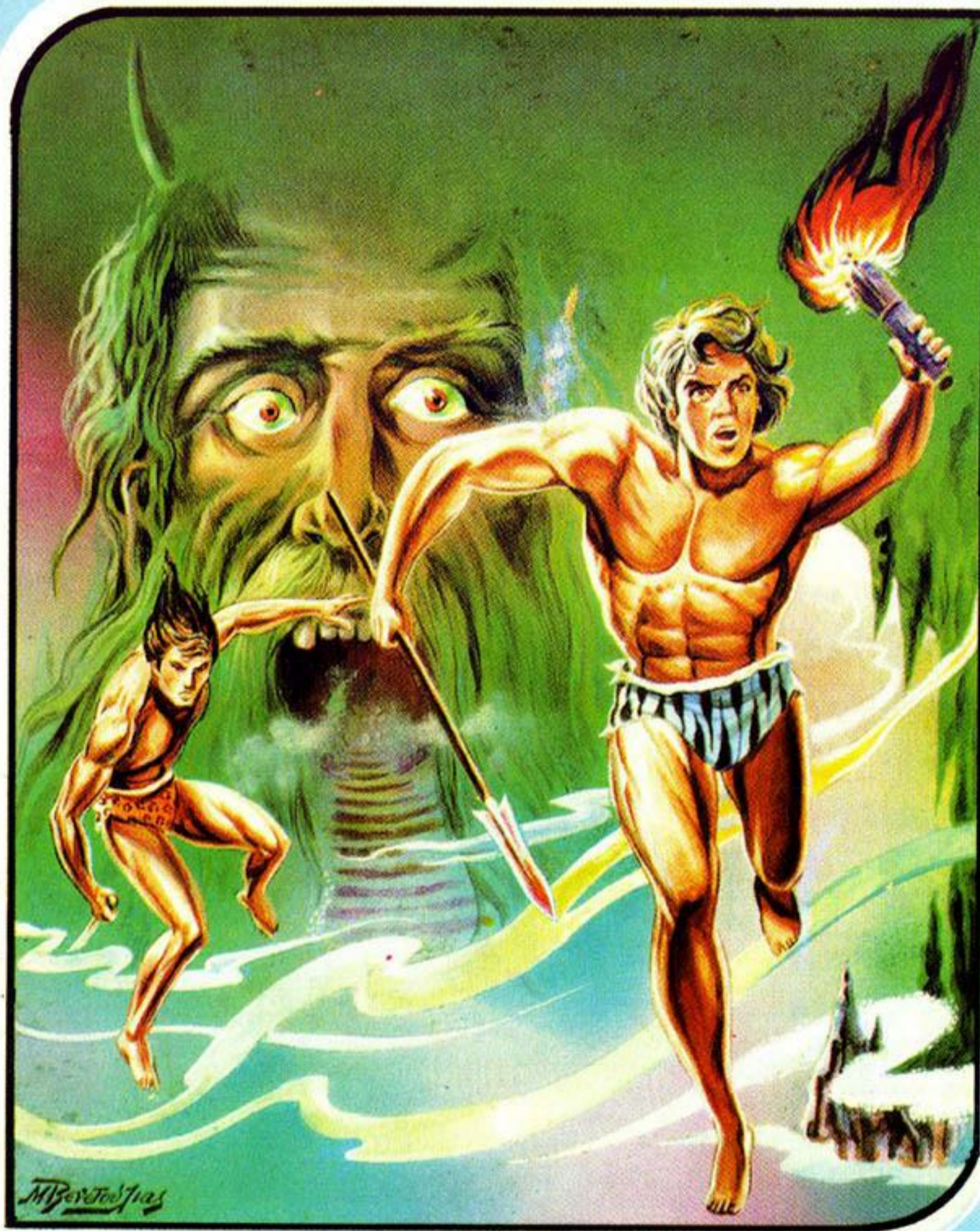
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

18

12 ΔΡΧ.

ΤΑ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφυλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Τά Είδωλα τῆς ΦΡΙΚΗΣ

Τό γοριλάκι πού μιλάει

Ὁ οὐρανός τῆς Ζούγκλας κατάμαυρος. Ὁ ἀέρας μυρίζει νερό!... Μακρινοί κεραυνοί ραγίζουν τό μαῦρο κρύσταλλο τῆς νύχτας.

Καταιγίδα ἔρχεται!...

Κοντά στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν, βρίσκεται ἕνα γιγαντόσωμο δέντρο. Δυό παράξενες σκιές προχωροῦν κατά κεῖ!...

Ἀπό δῶ δέν τίς βλέπουμε καλά. Πάμε πιά κοντά...Εἶναι μιά γιγαντόσωμη γορίλαινα. Τήν ἀκολουθεῖ τό παιδί τῆς!

Ἐνα μικρό στρουμπουλό γο-

ριλάκι... Τά δυό ζῶα σκαρφαλώνουν στό μεγάλο δέντρο. Βιάζονται νά φτάσουν στά ψηλά κλαδιά. Σίγουρα θά προαισθάνονται τήν καταιγίδα πού φτάνει...

Καί νά!...Τό κακό ἀρχίζει!... Στήν ἀρχή χοντρές ψιχάλες... Ἀμέσως, δυνατή βροχή. Σέ λίγο, τρομαχτική νεροποντή! Χαλασμός κόσμου!

Ὁ οὐρανός τῆς Ζούγκλας ἀνοίγει τοὺς καταρράχτες του. Βρέχει!...Βρέχει!... Βρέχει!...

Πλημμύρες ἐδῶ!... Ποτάμια

έκει!... Χείμαρροι άλλοι!... Τό ξερό διψασμένο χῶμα μουσ-κεύει... Μαλακώνει... Οί ρίζες δυσκολεύονται νά κρατήσουν ὀρθά τὰ γιγάντια δέντρα... Με-ρικά γέρνουν στό φύσημα τ' ἀγέρα... Σωριάζονται κάτω...

Πάνω στό δέντρο, ἡ μεγαλό-σωμη γορίλαινα σφίγγει στήν ἀγκαλιά της τό γοριλάκι. Θέλει νά τό προστατέψει ἀπ' τή βροχή...

Τό μικρό φαίνεται ἐνθουσια-σμένο!... Φιλάει καί χαϊδεύει ἀλ-λόκοτα τή μητέρα του... Ἐκείνη θυμώνει... Τοῦ δίνει μιά γερή κατακεφαλιά.

Τήν ἴδια στιγμή, ἡ σπηλιά τοῦ λευκοῦ γίγαντα ἀνοίγει. Ὁ Ταρ-ζάν κι' ἡ Χουχού ξεπετιοῦνται τρομαγμένοι. Τά νερά φτάσαν μέσα... Τούς ξύπνησαν!...

- Θά κατέβουν ποτάμια! Γρή-γορα πάνω σ' ἓνα δέντρο, φωνά-ζει ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Κι οἱ δύο μαζί τώρα, σκαρφα-λώνουν σ' ἓνα χοντρό κορμό... Ἄνεβαίνουν στό ἴδιο δέντρο. Σ' αὐτό πού βρίσκεται ἡ γορί-λαινα μέ τό μικρό της.

Σταματοῦν λίγο πιό κάτω ἀπ' αὐτούς. Κάθονται σ' ἓνα κλαδί.

Τό μικρό γοριλάκι κοιτάζει ἄγρια τή μαύρη πυγμαία. Σάν νά ἔχουν προηγούμενα μαζί. Φαί-νετ' ἔτοιμο νά χυθεῖ πάνω της.

Ἕνας τρομερός κεραυνός

πέφτει σέ κάποιο κοντινό δέντρο.

Ἡ Χουχού τρομάζει. Λέει στόν Ταρζάν:

- Ἀφέντη μου, θά πεθάνουμ' ἀπόψε!...Κι ὄχι τίποτ' ἄλλο... Θά μέ χάσει τό Ποκοπικάκι μου... Καί θά τρελαθεῖ ἀπ' τόν καημό του!

Τό γοριλάκι τήν ἀκούει. Μουρμουρίζει σιγά:

- Μωρέ πέθαν' ἐσύ, κι' ἔννοια σου!...

Ἐξαφάνιση τοῦ Γκαούρ

Τρεῖς ὀλόκληρες μέρες ὁ μελαψός ἔλληνας γίγαντας λεί-πει ἀπ' τή σπηλιά του.

Ἕνα πρωί ξύπνησε μελαγχο-λικός.

- Τί ἔχεις; τόν ρωτάει ἡ Ταταμπού.

- Εἶδα ἓνα ἄσχημο ὄνειρο γιά τόν Ταρζάν, τῆς ἀποκρίνεται. Θά πάω μέχρι τή σπηλιά του... Μπορεῖ νά τοῦ συμβαίνει κανένα κακό.

Ὁ Ποκοπικό τρίβει χαρούμε-νος τά χέρια του. Συλλογιέται.

- Φίνα!... Θά μείνω μόνος μέ τήν Ταταμπούκα μου!

Κι ἀμέσως μουρμουρίζει τρα-γουδιστά:

« Λέγε, λέγε τό κοπέλι κάνει τήν Κυρά καί θέλει! »

Ἡ Ταταμπού ρωτάει τόν

Γκαούρ:

- Νάρθω κι εγώ μαζί σου;

Ο έρωτευμένος νάνος έπεμ-
βαίνει:

- Δέν βαριέσαι, κοπέλα μου!-
...Που νά τρέχεις εκεί κάτω!

Ο έλληνας γίγαντας τής
άποκρίνεται:

- Γιατί νά κουραστείς άδικα;
Δέν υπάρχει λόγος... Θά γυρίσω
γρήγορα...Μείνε έδω μέ τόν
Ποκοπίκο...

Ο μαύρος νάνος μουρμουρί-
ζει:

- Ο Θεός ν' άγιάσει τό στομα-
τάκι σου!

Έτσι, σέ λίγο, ό Γκαούρ κατε-

βαίνει τά τρομαχτικά βράχια του
βουνου του... Προχωρεϊ άργά για
τή σπηλιά του Ταρζάν.

.....

Βρίσκεται στά μισά του δρό-
μου. Ξαφνικά, άκούει δυνατό
φτερούγισμα πάνω άπ' τό κε-
φάλι του. Είναι ό Πίκ. Τό μεγάλο
πουλί άρχίζει να κράζει άνή-
συχα, παράξενα. Ο Γκαούρ κα-
ταλαβαίνει: Κάτι σοβαρό θά
συμβαίνει: Κάπου θέλει νά τόν
όδηγήσει. Τό άκουλουθει πρό-
θυμα. Ο τετραπέρατος Πίκ πη-
δάει άπό δέντρο σε δε ντρο. Φτά-
νει σέ μιά βαθιά χαράδρα. Στις
νεροποντές κατεβαίνει μεγάλος

Κι οι δύο μαζί τώρα, σκαρφαλώνουν σ' ένα χοντρό κορμό... Ανεβαίνουν
στό ίδιο δέντρο.

χειμαρρος απ' αυτή. Στά πλάγια της βρίσκεται ένας πυκνός θάμνος. Τό κοράκι σταματάει μπροστά του. Κράζει πάλι παράξενα...

Ή Γκαούρ ψάχνει μέ προφύλαξη. Φαντάζεται πώς κάποιο φίδι θά 'ναι κρυμμένο εκεί...

Ή Οχι... Φίδι δέ βρίσκει... Βρίσκει όμως τό άνοιγμα μιās σπηλιάς. Ή θάμνος τόκρυβε καλά.

Ή Γκαούρ παίρνει γρήγορα τήν άπόφαση. Θά μπει μέσα. Για νά τόν φέρει ό Πίκ εκεί, κάτι θά είδε... Κάτι θά ξέρει... Καί δέ χάνει στιγμή. Μπουσουλώντας, χώνεται στή σπηλιά... Ήστερα σηκώνετ' όρθός. Προχωρεί σιγά. Μέ τά χέρια άπλωμένα. Τό σκοτάδι είναι πηχτό σαν κατράμι!...

Γιά λίγο, προχωρεί ίσια. Ήστερα, βρίσκει χωματένια σκαλοπάτια. Τά κατεβαίνει άργά... Ταυτόχρονα μετράει:

- Ήνα, δυό, τρία, τέσσερα, πέντε, έξι, έφτά... Φτάνει στό έκατό...

Τά σκαλοπάτια τελειώνουν. Δέν μπορεί πιά νά προχωρήσει... Ήψαχουλεύει στό σκοτάδι μέ τά χέρια. Βρίσκει μιá μικρή, σιδερένια πόρτα. Τήν σπρώχνει. Άνοίγει εύκολα...

Ή Γκαούρ δρασκελίζει τό κατώφλι της. Βρίσκεται στήν είσοδο ενός μεγάλου, ύπόγειου

ναού. Ή Ολόκληρος έχει χτιστεί από πράσινο, πελεκημένο μάρμαρο. Ήνα γλυκό, κόκκινο φώς ξεχύνεται παντού...

Ή άτρόμητος γίγαντας καί πάλι δέν διστάζει. Προχωρεί στό παράξενο αυτό τέμενος... Μπαίνει μέσα. Σταματά. Κοιτάζει... Στήν έκφρασή του ζωγραφίζεται ή φρίκη!...

Γύρω-τριγύρω άντικρίζει τεράστια χρυσά κεφάλια... Ήχουν πρόσωπα τερατόμορφα!... Ή Απαίσια!... Τρομαχτικά!... Είναι τ' άγάλματα άρχαίων Θεών!...

Ή Γκαούρ νιώθει ρίγος στό κορμί του!... Ή άγρια έκφραση τών ματιών τους τόν στενοχωρεί... Κοιτάζει μέ δέος τ' άνοιχτά στόματά τους...

Ήτσι, μένει για πολύ άκίνητος. Μαρμαρωμένος...

Ξαφνικά, θόρυβος γυμνών ποδαριών άκούγεται πίσω του. Καί μιá βαθιά γυναικεία φωνή του λέει:

- Δυστυχισμένη άνθρωπε!... Τόλμησες λοιπόν κι έσύ, νά μολύνεις μέ τά πόδια σου τόν ιερό τάφο τών νεκρών Θεών; Φρικτός θάνατος σέ περιμένει...

Ή Αμέσως, ένας τρομαχτικός κρότος άκούγεται... Ή Ολόκληρος ό ύπόγειος ναός τραντάζεται. Σάν από δυνατό σεισμό... Ή μεγάλη μαρμαρένια πόρτα κλείνει... Ή Γκαούρ νιώθει στό

λαιμό του δυό χέρια... Τόν σφίγγουν μέ λύσσα!....

Τό σχέδιο τής Ταταμπού

Τρεῖς μέρες ή Ταταμπού περιμένει άδικα τόν Γκαούρ... Ο γιγαντόσωμος έλληνας πουθενά νά φανεῖ...

Ή πανώρια κόρη τής Ζούγκλας έχει τρομερά άνησυχήσει... Φοβάται πώς μεγάλο κακό βρήκε τόν άγαπημένο της φίλο...

Ο Ποκοπικό προσπαθεῖ νά τήν παρηγορήσει:

- Δέ βαριέσαι, τής λέει. Τό πολύ-πολύ νά σκοτώθηκε... Τόσο τό καλύτερο!... Τρελαίνομαι γιά... ζωντοχήρες!...

Ή Ταταμπού δέν προσέχει τά λόγια του. Ο νοῦς της πετάει άλλου. Τόν ρωτάει:

- Τί λές έσύ, Ποκοπικό; Ο Γκαούρ έφυγε γιά τή σπηλιά του Ταρζάν... Μήπως στο δρόμο συναντήθηκε μέ τόν Ναζρά, τόν κακοῦργο άδερφό του; Μήπως χτυπήθηκε μαζί του; Μήπως έπαθε κανένα κακό;

Ο Ποκοπικό μурμουρίζει:

- Τί Ναζράτ μου κοπανās καί πράσιν' άλογα!... Ποῦ βρέθηκε ο Ταρζάν νά έχει άδερφό δίδυμο; Καί νά του μοιάζει κιόλας!... Αῦτά όλα είναι σαχλαμάρες... Ο παλιοταρζάν τά λέει γιά νά θολώνει τά νερά... Καλά κάνω καί δέν τόν χωνεύω!... Λοιπόν, στό λέω καί νά μέ θυμηθεῖς... Ο Ταρζάν κάτι σκάρωσε στό μαντράχαλό μας!...Κι αν θέλεις, πάμε νά δοῦμε μέ τά μάτια μας...

- " Αν μποροῦσα νά πάω, θά είχα τρέξει από προχτές... Μά ο Γκαούρ δέ μ' αφήνει νά γυρίζω μόνη... Φοβάται....

Ο Γκαούρ δέν ξέρει τί του γίνεται, λέει ο μικροσκοπικός Ποκοπικό. "Εξω, φοβάται, νά γυρίζεις... "Ομως, έδω σ' αφήνει μονάχη μ' έναν... άντρακλα σάν καί μένα!...

Κι έπιμένει:

- Έγώ λέω νά πάμε... Νύχτα είναι. Ποίός θά μάς δεῖ!...

- Κι αν μάς δοῦν καί μάς γνωρίσουν;

- Τότε νά κάνουμε κάτι άλλο...

- Τί;

- Νά ντυθοῦμε... μασκαράδες!...

Ἡ Ταταμπού δέ γελάει. Ἡ ἰδέα τοῦ νάνου τῆς ἀρέσει. Γιά λίγο μένει σκεφτική. Καταστρώνει τό σχέδιό της.

Τέλος, τοῦ ἐξηγεῖ:

- Μέσ στή σπηλιά μας βρίσκοντ' ἓνα σωρό προβιές ἀπό σκοτωμένους γορίλες... Θά διαλέξω μιά μικρή νά φορέσεις. Ἔτσι θά γίνω ἐγώ ἡ γορίλαινα κι ἐσύ τό γοριλάκι μου... Κατάλαβες, Ποκοπικό; Ὑστερα θά πᾶμε στή σπηλιά τοῦ Ταρζάν. Θά σκαρφαλώσουμε καί θά κρυφτοῦμε σέ κανένα κοντινό δέντρο... Κι ἀπό κεῖ, χωρίς νά μᾶς πάρει μυρωδιά, θά παρακολουθήσουμε... Ἐγώ δέν νομίζω πώς ὁ Ταρζάν εἶναι κακός... Πιστεύω πώς ὅλ' αὐτά τά κάνει ὁ Ναζράτ. Ὁ ἀπαίσιος ἀδερφός του!...

- Μπράβο, φωνάζει ὁ Ποκοπικό. Τό σχέδιό σου εἶναι σπουδαῖο!... Πᾶμε νά ντυθοῦμε μασκαράδες. Ἐσύ γορίλαινα, κι ἐγώ... γορίλαρος!...

Ὁ Ναζράτ ἐμφανίζεται

Ἄς ξαναγυρίσουμε πάλι πάνω στό μεγάλο δέντρο. Μέσα στήν καταιγίδα καί τή νεροποντή. Τή στιγμή πού τό γορι άκι, ἀκούει αὐτά πού λέει ἡ Χουχού. Καί μουρμουρίζει:

- Μωρέ πέθαν' ἐσύ, κι ἔννοια σου!...

Τήν ἴδια στιγμή, τό μικροσκοπικό ζῶο, γλιστράει ἀπ' τό βρεγμένο κλαδί πού στηρίζεται.

- Βοήθεια! φωνάζει δυνατά. Κι ἀρχίζει νά γκρεμίζεται.

- Ἡ φωνή του Ποκοπικό μου!... κάνει σάν χαμένη ἡ Χουχού.

Στό μεταξύ, ἡ βροχή ἀρχίζει νά λιγοστεύει.

Ὁ Ταρζάν ρίχνει μιά γρήγορη ματιά πρὸς τήν κορφή τοῦ δέντρου... Στό φῶς μακρινῆς ἀστραπῆς ξεχωρίζει τή σιλουέτα μιᾶς μεγαλόσωμης γορίλαινας...

Στίς λίγες αὐτές στιγμές, τό γοριλάκι ἔχει πέσει κάτω στή γῆ... Οἱ λάσπες καί τά νερά κάνουν μαλακό τό πέσιμό του. Δέν παθαίνει τίποτα.

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τή Χουχού. Κατεβαίνουν γρήγορα ἀπ' τό δέντρο...

Τό γοριλάκι χαροπαλεύει μέσα στά νερά. Ἡ προβιά πού φοράει τοῦ ἔχει μισοβγεῖ.

- Καλέ ὁ Ποκοπικός μου εἶναι! φωνάζει χαρούμενη ἡ πυγμαία!... Καί γορίλας ντύθηκε γιά νά ἔρθει νά μέ δεῖ!... Εἶναι ξετρελαμένος μαζί μου!

Ὁ Ταρζάν ἀρπάζει τό νάνο. Τοῦ βγάζει τό μαλλιαρό τομάρι. Τόν ρωτάει:

- Τί ζητοῦσες πάνω στό δέντρο;

Μπαίνει μέσα. Σταματά. Κοιτάζει... Στην έκφρασή του ζωγραφίζεται ή φρίκη!...

Πονηρός ο Ποκοπίκο, τ' αποκρίνεται:

- Είχα ραντεβουδάκι με τή Χουχού!

Ἡ πυγμαία ξεφωνίζει πανηγυρικά:

- Δέ στά λέω ἐγώ, ἀφέντη μου!... Γιά μένα ἦρθε!

- Σκάσε, μωρή, τῆς λέει ὁ νάνος. Ἐδῶ μιλάμε δυό... ἄντρες!

Ἄς Ταρζάν τόν ξαναρωτάει:

- Καί γιατί φόρεσες αὐτή τήν προβιά;

- Γιά νά... σπάσουμε πλάκα!..

- Μόνος ἦρθες ἐδῶ;

- Μόνος.

- Ὁ ἀφέντης σου π' ὕ εἶναι;

- Τόν χάσαμε... Δέ διάβασες στήν ἐφημερίδα: «Ἀπωλέσθη Γκαούρ...»

- Ἡ Ταταμπού;

Ἄς Ποκοπίκο ρίχνει μιά λοξή ματιά πάνω στό δέντρο.

- Στή σπηλιά τήν ἄφησα...Κλαίει τή μοίρα τῆς.

Ἡ βροχή ἔχει πιά σταματήσει.

Ἄς ἄρχοντας τῆς Ζούκλας ἀφήνει κάτω τόν Ποκοπίκο.

- Ἔλα μαζί μου, τοῦ λέει... Πάμε νά βροῦμε τήν Ταταμπού... Πρέπει νά ψάξομε ὅλοι

για τον Γκαούρ... Μπορεί να κινδυνεύει...

“Υστερα, γυρίζει στη Χουχού:

- Έσύ μείνε στη σπηλιά... Θ’ άργήσω να γυρίσω...

Μ’ ένα σάλτο, ο Ποκοπίκο, βρίσκεται στον ώμο του Ταρζάν... Ο λευκός γίγαντας φεύγει τρέχοντας... Παίρνει τό δρόμο για τό ψηλό, πέτρινο βουνό...

Μά σέ λίγο σταματά.

- Περίμενε, λέει στον Ποκοπίκο. Κάτι ξέχασα στη σπηλιά. Πρέπει να τό πάρω...

Ο νάνος μένει μόνος. Συλλογιέται:

- Άμα θέλω τώρα μπορώ να τό σκάσω... Μά δέ βαριέσαι.. Γιατί να μην πάω καβάλα στη σπηλιά μας; Κορόϊδο είμαι;

Περνούν έτσι λίγες στιγμές. Ο Ταρζάν ξαναγυρίζει. Ο Ποκοπίκο κάνει να πηδήσει πάλι στον ώμο του.

- Όχι, του λέει ο λευκός γίγαντας. Εκεί μέ κουράζεις. Θα σέ πάρω στην άγκαλιά μου.

Καί τον σηκώνει στα χέρια.

Τόν κρατάει πλαγιαστά. Όπως οί μανάδες κοιμίζουν τά μωρά τους.

Ο Ποκοπίκο ένθουσιάζεται:

- Καλά είναι έτσι!... Μά σίγουρα θα κοιμηθώ...

- Κοιμήσου...

Πάλη πάνω στό δέντρο

Γιά να φτάσει κανείς τρέχοντας άπ’ τή σπηλιά του Ταρζάν στη σπηλιά του Γκαούρ, θα κάνει τό λιγότερο δυό ώρες.

Νά όμως!... Πρίν περάσει ούτε μία ώρα, ή Χουχού βλέπει τον Ταρζάν να ξαναγυρίζει. Η Ταταμπού, μετά τό πάθημα του Ποκοπίκο, δέν αποφασίζει να κατέβει άπ’ τό δέντρο!... Άν γλιστρήσει και πέσει, θα τήν δεί ή Χουχού. Καί δέ θέλει να μάθει ο Ταρζάν πως είχε ρθει να τον κατασκοπεύσει. Θα μείνει λοιπόν τήν υπόλοιπη νύχτα πάνω στα κλαδιά... Τήν αύγή, μόλις φωτίσει, θα κατέβει και θα γυρίσει στη σπηλιά της.

Νά όμως πού άκούει τώρα βαριά βήματα κάτω... Ταυτόχρονα, και τή φωνή της Χουχού:

- Μπά! Τόσο γρήγορα γύρισες, άφέντη;... Μά γιατί κουτσαίνεις; Χτύπησες τό πόδι σου;

Η πανώρια έλληνίδα νιώθει πάνω στό δέντρο τό αίμα της να παγώνει.

Άπ’ τά λόγια της πυγμαίας καταλαβαίνει: Αύτός πού ήρθε δέν είναι ο Ταρζάν... Είναι ο Ναζράτ, ο κακοϋργος άδερφός του.

Καί να!... Δέν περνούν λίγες στιγμές... Άκούει τή φωνή του

νά λέει στη Χουχού.

- Δέν είμαι ό άφέντης σου! Ποῦ είναι αυτός ό σκύλος ό Ταρζάν... 'Απόψε ήρθα νά ρουφήξω τό αίμα του!... Γίνηκε φίλος μέ τόν Γκαούρ για νά μέ ξεμπερδέψουνε!... Χά, χά, χά!... Μά τά κουφάρια τους γρήγορα θά τά φάνε τά κοράκια.. 'Η Ταταμπού θά γίνει δική μου!... Πές μου, λοιπόν. Ποῦ είναι κρυμμένο τό παλιόσκυλο!...

'Η Χουχού τά έχει χάσει.

- Καλέ άφέντη μου, τοῦ λέει,

τόχέρι της μέσα άπ' τήν προβιά τής γορίλαινας. Τραβάει τό μαχαίρι. Τό σφίγγει μέ λύσσα. Περιμένει τόν κακούργο νά πλησιάσει ξέγνοιαστος!... Θά τοῦ τό καρφώσει στήν καρδιά!... Θά έκδικηθεῖ τό φονιά τής μητέρας καί τοῦ πατέρα της.

'Ετσι καί γίνεται...

'Ο Ναζράτ, πετώντας άπό κλαδί σέ κλαδί, πλησιάζει τή γορίλαινα... Δέ φαίνεται νά τήν έχει δεῖ...

- "Ατιμε Ταρζάν, μουγκρίζει.

γιατί λές πώς δέν είσαι ή άφεντιά σου;

'Ο Ναζράτ σηκώνει τό κεφάλι του. Κοιτάζει τό μεγάλο δέντρο.

'Ο Ναζράτ σηκώνει τό κεφάλι του. Κοιτάζει τό μεγάλο δέντρο. Στά κλαδιά του βρίσκεται ή Ταταμπού. Μουρμουρίζει:

- Ξέρω... Σέ νεροποντές σάν τήν άποψινή, έκει πάνω σκαρφαλώνει... Θ' ανέβω νά ψάξω..

Προχωρεῖ κουτσαίνοντας λίγα βήματα. 'Αρπάζεται άπό ένα χαμηλό κλαδί... 'Ανεβαίνει στο δέντρο. 'Η Ταταμπού βάζει

Ποῦ θά μοῦ πᾶς!... Θά πέςεις στά χέρια μου.

Σέ μία στιγμή, περνάει πλάι άπ' τήν Ταταμπού.

'Η άτρόμητη Κόρη τής Ζούγκλας σηκώνει τό μαχαίρι. Κάνει νά τόν χτυπήσει...

'Εκεῖνος, όμως, προφταίνει. Μέ μία γρήγορη κίνηση, τής πιάνει τό χέρι... Τό στρίβει... Τό φονικό όπλο ξεφεύγει άπ' τήν παλάμη της. Πέφτει κάτω...

- Μπά! κάνει ό Ναζράτ... 'Από πότε οί γορίλαινες κρατάνε μαχαίρια!...

- Κακοῦργε, οὐρλιάζει ἡ Ταταμπού.

Ἐμέσως, λευτερώνει τό χέρι της. Κι ἀπό κλαδί σέ κλαδί τρέχει νά σωθεῖ.

Ὁ κακοῦργος ἀδερφός τοῦ Ταρζάν, τήν κυνηγάει. Ἀπλώνει τά χέρια του νά τήν ἀρπάξει:

- Ἡ Ταταμπού εἶσαι, λοιπόν; μουγκρίζει μέ ἄγρια χαρά... Ἐπιτέλους!... Ἐπεσεσ στά χέρια μου!... Κανένας δέν μπορεῖ νά σέ σώσει.

Ἡ Χουχού τ' ἀκούει ὄλ' αὐτά ἀπό κάτω. Μά δέν μπορεῖ νά καταλάβει τίποτα... Τό μυαλό της ἔχει σταματήσει...

Πάνω στό γιγαντόσωμο δέντρο, συνεχίζεται τό τρομερό κυνηγητό...

Ἡ Ταταμπού καταφέρνει νά ξεφύγει... Κι ὅσο πάει κατεβαίνει στά χαμηλότερα κλαδιά...

Μά ἡ τύχη δέν τή βοηθάει μέχρι τό τέλος.

Ξαφνικά, τό τομάρι τῆς γορίλαινας πού φοράει, πιάνεται σ' ἓνα κλαδί... Ἡ πανώρια ἑλληνίδα βρίσκεται κρεμασμένη στό κενό!...

- Χά, χά, χά! καγχάζει ἀπαίσια ὁ Ναζράτ. Τώρα θά τά κουβεντιάσουμε!...

Γρήγορα πλησιάζει τήν Ταταμπού. Μέ τή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ του, τή χτυπάει στό κεφάλι. Ἡ πανώρια ἑλληνίδα, κρεμασ-

μένη καθώς εἶναι, μένει ἀναίσθητη...

Στά νύχια τοῦ κακοῦργου.

Ὁ Ναζράτ φέρνει ἓνα μικρό πήλινο μπουκαλάκι στά ρουθούνια της. Τή ναρκώνει... Ὑστερα, τήν ξεκρεμάει ἀπ' τό κλαδί... Τήν ἀγκαλιάζει μέ τό ἓνα του χέρι... Μέ τ' ἄλλο πιάνεται ἀπ' τά κλαδιά... Φτάνει κάτω... Τῆς βγάζει τό τομάρι τῆς γορίλαινας!...

Ἡ Χουχού γουρλώνει τά μάτια της:

- Ἡ Ταταμπού! ψιθυρίζει.

Ὁ Ναζράτ δίνει μιά δυνατή κλοτσιά στήν πυγμαία. Τή σωριάζει κάτω στίς λάσπες...

- Γκρεμοτσακίσου ἀπό δῶ, φωνάζει... Πήγαινε νά βρεῖς τό σκύλο τόν ἀφέντη σου... Πές του πώς λίγες εἶν' οἱ μέρες του!...

Ἡ ἄμοιρη Χουχού σηκώνεται... Τά κάτασπρα δόντια της τρίζουν ἀπό θυμό... Προχωρεῖ ἀργά... Φεύγει...

Μά δέν ἀπομακρύνεται πολύ... Κρύβεται πίσω ἀπό κάποιο κορμό δέντρου... Σάν γυναίκα, εἶναι περίεργη... Θέλει νά δεῖ τί θά γίνει...

Καί νά τί βλέπει στό σκοτάδι:

Ὁ κακός ἄνθρωπος πού εἶναι ἴδιος μέ τόν καλό ἀφέντη της, φεύγει... Στήν ἀγκαλιά του κρα-

Ο Ναζράτ, πετώντας από κλαδί σέ κλαδί, πλησιάζει τή γορίλαινα.

τάει τήν ἀναίσθητη Ταταμπού...
Προχωρεῖ πολύ ἀργά.

Μέ τό βάρος πού σηκώνει, τά
πόδια του βουλιάζουν βαθιά στή
λασπωμένη γῆ.

Ἡ Χουχού τόν παρακολου-
θεῖ... Ἔτσι ἀργά πού πηγαίνει,
τῆς εἶναι εὐκολο... Δέ θά τόν
χάσει...

Ὁ κακοῦργος Ναζράτ προ-
χωρεῖ μιά ὀλάκερη ὥρα... Τέλος,
φτάνει μπροστά σ' ἓνα στρογ-
γυλό βράχο. Τόν τραβᾷ μέ
δύναμη. Πίσω του παρουσιάζε-
ται τό ἀνοιγμα μιᾶς σπηλιᾶς. Αφή-
νει κάτω τήν πανώρια χορτό-
σχοινο. Τῆς δένει γερά χέρια καί
ποδάρια.

Ἦστερα τή σέρνει μέσα στή
σπηλιά. Τήν ἀφήνει σέ μιά
γωνιά... Ξαναβγαίνει ἔξω. Σπρώ-
χνει τό στρογγυλό βράχο...
Κλείνει πάλι τ' ἀνοιγμα... Κι
ἀρχίζει νά τρέχει...

Ἡ Χουχού δέν μπορεῖ πιά νά
τόν παρακολουθήσει... Κρυμ-
μένη κάπου ἀφουγκράζεται τά
βήματά του. Τ' ἀκούει νά χάνον-
ται στό σκοτάδι!..

Πλησιάζει τώρα τό στρογγυλό
βράχο. Πασχίζει νά τόν τραβή-
ξει... Δέν τά καταφέρνει!.. Τρίζει
πάλι τά δόντια της. Μουρμου-
ρίζει:

– Κρίμα!.. Ἄν μποροῦσα νά
μπῶ, θά τήν ἐπνιγα τήν πρό-
στυχη!.. Αὐτή ξεμυαλίζει τό

Ποκοπικάκι μου!...

Ἦστερα φεύγει... Παίρνει τό
δρόμο γιά τό ψηλό βουνό τοῦ
Γκαούρ.

– Κατά κεῖ τράβηξε ὁ ἀφέν-
της μου, συλλογιέται... Θά πάω
νά τόν βρῶ...

Ὁ τάφος τῶν νεκρῶν θεῶν

Ὁ Γκαούρ; Ἀλήθεια, τόν
ξεχάσαμε... Τίν' ἀπόγινε ἄραγε;

Ἐμπρός, λοιπόν, νά τόν
ξαναβροῦμε... Ξεχάσατε τό
δρόμο; Δέν πειράζει... Τόν θυμᾷ-
μαι ἐγώ... Ἀκολουθήστε με...

Καί νά!... Φτάνουμε πάλι στή
βαθιά χαράδρα... Τώρα ὁμως δέν
εἶναι ξερή... Πρὶν λίγες ὥρες
κατέβαζε μεγάλο ποτάμι... Τά
νερά ἔφτασαν ψηλά... Πάνω ἀπ'
τό μεγάλο βάτο... Αὐτόν πού
κλείνει τ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς...
Τώρα βέβαια ἔχουν χαμηλώσει.
Ἡ χαράδρα ἔχει λίγο πιά νερό.
Οὔτε ὡς τά γόνατά μας...
Ἐμπρός, λοιπόν... Βουτῆξτε νά
περάσουμε... Φτάσαμε στή σπη-
λιά. Μπαίνουμε μέσα... Κατε-
βαίνουμε τά ἑκατό χωματένια
σκαλοπάτια. Κι αὐτά εἶναι βρε-
γμένα... Σπρώχνουμε τή μικρή
σιδερένια πόρτα...

Κρίμα!

Ἡ μεγάλη εἴσοδος τοῦ ὑ-
πόγειου, μαρμαρένιου παλα-
τιοῦ, εἶναι τώρα κλειστή...

Δέν πειράζει... Μέ τή φαντασία μας θά περάσουμε μέσα.

Νά ὁ Γκαούρ!... Μιά βαθιά γυναικεία φωνή τοῦ λέει πώς θά πεθάνει... Γιατίτόλμησε νά μολύνει μέ τά πόδια του τόν ιερό τάφο τῶν νεκρῶν Θεῶν.

Ἦστερα, δυό χέρια σφίγγουν τό λαιμό του. Ζητοῦν νά τόν πνίξουν!...

Ἐκείνη τή στιγμή, ὁ μελαψός γίγαντας συνέρχεται... Ὁ τρόμος κι ἡ φρίκη τόν εἶχαν σαστίσει...

Τραβάει μέ δύναμη τά χέρια πού σφίγγουν τό λαιμό του.

Γυρίζει νά δεῖ ποιός τοῦ μίλησε. Ποιός ἤθελε νά τόν πνίξει.

Μπροστά του ἀντικρίζει μία πεντάμορφη, μελαψή κοπέλα. Τό ντύσιμό της εἶναι παράξενο. Μοιάζει μέ ἱέρεια πολύ παλιᾶς ἐποχῆς. Ὅμως, εἶναι ζωντανή!... Εἶναι ὀμορφη σάν ἐξωτικό λουλούδι!...

– Ἡ πόρτα ἐκλείσει, τοῦ λέει μέ τήν᾿δια βαθιά φωνή. Ποτέ πιά δέ θά βγεῖς ἀπό δῶ...

Ὁ Γκαούρ τήν κοιτάζει στά μάτια. Σάν νά θέλει νά ρουφήξει

τή θέλησή της. Νά τήν κάνει μιά ὑπάκουη σκλάβα του...

Πολλές φορές εἶχε ἀκούσει γέρους ἰθαγενεῖς νά μιᾶνε γιά τοὺς ὑπόγειους ναοὺς. Λέγαν πώς σέ καθέναν ἀπ' αὐτοὺς ζεῖ μιά «λιχβούν». Μιά παρθένα κόρη, δηλαδή... Μιά κόρη πού οὔτε στή σκέψη της ποτέ δέν πρέπει νά ἔχει ἀμαρτήσσει... Ἄλλιῶς, ἡ κατάρα τῶν Θεῶν τοῦ Κακοῦ θά πέσει πάνω της.

Ὁ ἔλληνας γίγαντας ἔχει χάσει κάθε ἐλπίδα... Ἐκεῖ μέσα πού βρέθηκε, εἶναι καταδικασμένος... Θά πεθάνει χωρίς νά

ξαναδεῖ τήν ὀμορφιά τοῦ ἠ-λιου!...

Τό ἐγκλημα τοῦ Γκαούρ

Ξαφνικά, μιά λάμψη περνάει ἀπ' τά μάτια του. Σίγουρα κάτι θά σκέφτηκε!... Κάτι πού θά τόν σώσει...

Χωρίς νά χάσει στιγμή, ἀρπάζει στήν ἀγκαλιά του τήν πεντάμορφη παρθένα. Ἐκείνη, παλεύει νά τοῦ ξεφύγει... Μά ὁ Γκαούρ προφταίνει νά κάνει

Σε μία γωνιά, σωριασμένο κάτω τó κορμί μίας ζωντανής γυναίκας.

αυτό που θέλει. Σμίγει τὰ χείλη του με τὰ δικά της. Τῆς παίρνει ἕνα φιλί...

Ἡ ἄσπιλη παρθένα γίνεται στή στιγμή ἀμαρτωλή. Ταυτόχρονα, ἡ ἀπέραντη ὑπόγεια αἴθουσα ἀντηχεῖ ἀπό ἀπαίσια καί τρομαχτικά μουγκρητά. Οἱ γύρω τερατόμορφοι Θεοὶ ἀποδοκιμάζουν τῆ «λιχβούν» τους. Τρομερός κρότος ἀκούγεται πάλι. Ὁ μαρμαρένιος ναός τραντάζεται σάν ἀπό σεισμό. Ἡ μεγάλη πόρτα ξανανοίγει. Ἡ πανώρια ἰέρεια χαμηλώνει ντροπιασμένη τὰ μάτια της... Σκύβει μέ ὑποταγή τό κεφάλι μπροστά στόν Γκαούρ. Στό δῆμιο τῆς ἀγνότητάς της.

– Θά κάνω ὅ,τι μέ διατάξεις, τοῦ λέει. Ἡ θέλησή σου εἶναι καί δική μου... Μόνο, σάν φύγεις, ἤ πάρε με μαζί σου, ἤ σκότωσέ με!... Δέν ἔχω θέση πιά ἐδῶ!...

Ὁ Γκαούρ δέν τῆς ἀποκρίνεται. Συλλογιέται τόν Πίκ, τό κοράκι του. Γιά νά τόν φέρει στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιᾶς, κάποιον θά εἶδε νά μπαίνει μέσα.

Ρωτάει τήν πανώρια, μελαψή παρθένα:

– Βρίσκεται καί κανένας ἄλλος ἐδῶ κάτω;

– Ναί, τ' ἀποκρίνεται. Τόν ἱερό αὐτό τό μόλυναν με τὰ πόδια τους, σήμερα, δυό λευκοί. Ἕνας ἄντρας καί μιά γυναίκα...

Ἦρθαν ν' ἀρπάξουν χρυσάφι.

– Τί ἔγιναν; Ποῦ βρίσκονται τώρα;

– Τόν ἄντρα τόν ἔπνιξα... Τή γυναίκα ὄχι... Λυπήθηκα... Εἶναι πολύ ὁμορφη!... Τήν ἔχω κλείσει στό κελί τοῦ Χάρου... Χωρίς τροφή, χωρίς νερό... Θά πεθάνει μονάχη...

Ὁ Γκαούρ τῆ διατάζει:

– Δεῖξε μου ποῦ εἶναι τό κελί τοῦ Χάρου... Θέλω νά σώσω τή λευκή γυναίκα...

Ἡ παρθένα ἰέρεια παίρνει στά χέρια της μιά σβηστή δάδα... Πλαί της βρίσκεται ἕνα τερατόμορφο πρόσωπο Θεοῦ...

Ἀπ' τ' ἀνοιχτό ἀπαίσιο στόμα του βγαίνει φλογερή ἀνάσα... Ἡ μελαψή κόρη πλησιάζει τή δάδα της. Τήν ἀνάβει.

Τώρα, τὰ χρυσά εἰδῶλα τῆς φρίκης φωτίζονται μέ κόκκινες ἀνταύγειες... Φαίνονται ἀκόμα πιό ἀποκρουστικά...

Ἡ ἰέρεια προχωρεῖ φωτίζοντας τό δρόμο... Ὁ ἀτρόμητος ἔλληνας τήν ἀκολουθεῖ...

Περνοῦν ἀπό στενοῦς διαδρόμους... Κατεβαίνουν μερικά μαρμαρένια σκαλοπάτια... Τέλος, φτάνουν μπροστά σέ μιά μεγάλη στρογγυλή σιδερένια πόρτα... Ἡ ἰέρεια τῶν νεκρῶν θεῶν τήν ἀγγίζει κάπου μέ τ' ἀριστερό της χέρι. Μουρμουρίζει λόγια ἀλλόκοτα. Ὅμως, ἡ

πόρτα δέν ανοίγει.

Ἡ παρθένα κόρη λέει τώρα στόν Γκαούρ:

- Οἱ θεοί μέ στέρησαν ἀπ' τή μαγική δύναμη πού εἶχα... Ἡ πόρτα δέν ὑπακούει πιά στή θέλησή μου...

- Θά ὑπακούσει στή δική μου, μουρμουρίζει ὁ γιγαντόσωμος ἔλληνας...

Καί μέ ἀφάνταστη δύναμη τή σπρώχνει. Ἔτσι, δέν ἀργεῖ νά τήν γκρεμίσει κάτω.

Καί τότε, στά μάτια του παρουσιάζεται κάτι τό τρομαχτικό. Βρίσκεται στό κελί τοῦ

Χάρου. Μιά ἀπαίσια μυρωδιά χτυπάει τά ρουθούνια του. Νιώθει πώς δέν μπορεῖ νά τήν ὑποφέρει... Θά λιποθυμήσει.

Τό κελί τοῦ Χάρου

Τό κελί εἶναι μιά ὄλοστρόγυλη αἴθουσα. Στό πάτωμα μισολιωμένα ἀνθρώπινα κουφάρια!... Οἱ τοῖχοι καί τό ταβάνι εἶναι στολισμένοι μέ νεκροκεφαλές...

Σέ μιά γωνιά σωριασμένο κάτω τό κορμί μιᾶς ζωντανῆς γυναί-

κας. Μέ τό θόρυβο π' ἀκούει, ἀνασηκώνει τό κεφάλι της... Κοιτάζει σάν χαμένη τό πανώριο μελαψό παλικάρι πού βρίσκεται στό κατώφλι. Μά κι ὁ Γκαούρ κοιτάζει τήν πανώρια κόρη παράξενα... Σάν νά τή βλέπει μέ τή θύμηση. Ἦχι μέ τά μάτια.

Ξαφνικά, ξεφωνίζουν κι οἱ δύο:

- Γκαούρ!

- Σαλβάνα!

Ἡ πεντάμορφη ξανθιά κοπέλα πετιέται ὀρθή... Προχωρεῖ πατώντας πάνω σέ κόκαλα... Σέ σάπιες σάρκες... Πέφτει στήν

ἀγκαλιά τοῦ μελαψοῦ γίγαντα. Οἱ λυγμοί τήν πνίγουν...

- Ἀγαπημένε μου, τοῦ λέει... Δυό χρόνια ψάχνω νά σέ βρῶ!... Ἀπ' τή νύχτα πού ἔσπασες τό σιδερένιο σου κλουβί... Ἀπό τότε πού ἔφυγες ἀπ' τόν καταυλισμό μας...

Ἦχι ὁ Γκαούρ δέν τῆς ἀποκρίνεται... Κοπάζει σ' ἓνα σημεῖο τοῦ ἀπαίσιου κελιοῦ... Βλέπει τό ἄψυχο κουφάρι ἑνός πνιγμένου, λευκοῦ ἄντρα... Εἶναι ὁ κακός ἀδερφός τῆς πεντάμορφης

Σαλβάνα... Σέ δική του παγίδα είχε πέσει κάποτε ο γιγαντόσωμος Έλληνας!... Αύτός τόν κράτησε σάν θεριό, δυό ολάκερα χρόνια, στό σιδερένιο κλουβί...

- Τί ζητούσατ' έδῶ; ρωτάει τήν ξανθιά κοπέλα...

- Ο άδερφός μου ανακάλυψε τόν υπόγειο αυτό τάφο... Μέ παράσυρε μαζί του... "Ηθελε ν' άρπάξει χρυσάφι!..

Ο μελαψός γίγαντας σηκώνει τή Σαλβάνα.

- Πάμε, λέει στήν ιέρεια μέ τήν αναμμένη δάδα...

Εκείνη κοιτάζει μέ ζήλια τή λευκή πού κρατάει στήν άγκαλιά του. Δέν δείχνει διάθεση νά προχωρήσει...

- Πάμε, ξαναφωνάζει άγρια τώρα ο Γκαούρ.

Η παρθένα κόρη τών νεκρών Θεών ξεκινάει άργά. Προχωρεί λίγο πιό μπροστά... Φωτίζει τό δρόμο... Ξαναπερνούν από τήν αίθουσα μέ τά χρυσά είδωλα τής φρίκης. Τά κόκαλα τών νεκρών τρίζουν άπαίσια... Τρομαχτικά μουγκρητά άκούγονται δεξιά κι άριστερά...

Ο Γκαούρ προχωρεί... Βγαίνει άπ' τή μεγάλη, άνοιχτή, μαρμαρένια πόρτα... Η παρθένα Κόρη σταματάει... Μέ τή βαθιά φωνή της ρωτάει τόν πανώριο γίγαντα:

- Θα μέ πάρεις μαζί σου;

- Όχι, τής άποκρίνεται.

- Θα μέ σκοτώσεις;

- Όχι...

Η πεντάμορφη μελαπή τόν πλησιάζει.

- Τότε άφησέ με νά σε φιλήσω κι έγώ...

Σμίγει τά χείλια της μέ του Γκαούρ. Τόν φιλάει...

- Φύγε τώρα, ψιθυρίζει... Η φωτιά πού μου άναψες στά στήθια, μέ φωτιά θά σβήσει...

Τήν ίδια στιγμή φέρνει τήν αναμμένη δάδα στό στόμα της... Παίρνει βαθιά άνάσα... Ρουφάει μέ λαχτάρα τίς φλόγες... Εκείνες, φτάνουν βαθιά μέσα της. Τής καίνε τά σωθικά... Υστερα βγάζει ένα πονεμένο στενεγμό... Μέ δυσκολία καταφέρνει νά ψιθυρίσει:

- Σ' εύχαριστώ!... Αγάπη μιās στιγμής, άξίζει ολόκληρη ζωή!

Καί σωριάζεται κάτω νεκρή!

Ο Έλληνας γίγαντας τήν κοιτάζει μέ συμπόνια...

- Καημένο κορίτσι! συλλογιέται. Έγώ σε σκότωσα!

Αργά προχωρεί τώρα στό διάδρομο... Σπρώχνει και βγαίνει άπ' τή μικρή, σιδερένια πόρτα... Ξαναρχίζει ν' άνεβαίνει τά έκατό χωματένια σκαλοπάτια...

Τώρα όμως είναι βρεγμένα... Γλιστρούν... Μέ δυσκολία ο Γκαούρ καταφέρνει νά συγκρατιέ-

"Υστερα βγάζει ένα πονεμένο στεναγμό!... Με δυσκολία καταφέρνει να ψιθυρίσει.

ται... 'Η ξανθιά Σαλβάνα έχει λιποθυμήσει στην άγκαλιά του... Τό σκοτάδι είναι τρομακτικό...

"Ομως, ανεβαίνει... 'Ανεβαίνει... 'Ανεβαίνει... Κοντεύει να φτάσει επάνω!

Μά όσο προχωρεί, τόσο πιο βρεγμένα είναι τ'α σκαλοπάτια...

Καί τό μοιραϊό γίνεται...

Σέ μία στιγμή, ένα ολόκληρο σκαλοπάτι ξεφεύγει...

'Ο Γκαούρ βγάζει μία τρομερή φωνή...

Καί κρατώντας στην άγκαλιά του τή Σαλβάνα, γκρεμίζεται στό βάραθρο...

Ταρζάν και Ποκοπικό

'Ο Ταρζάν, όπως είδαμε, αρπάζει τόν Ποκοπικό. Τρέχει για τό βραχώδες βουνό του Γκαούρ...

'Ο Ποκοπικό αποκοιμιέται στό δρόμο... "Όταν ξυπνάει νιώθει τό κεφάλι του βαρύ. Τ' αὐτιά του νά βουίζουν... Κοντεύουν πιά νά φτάσουν στή σπηλιά.

- Φαίνεται πώς τό 'κοψα δίπλα στά γερά, λέει στον Ταρζάν.

'Εκείνος μουρμουρίζει:

- Σ' όλο τό δρόμο κοιμό-

σουνα... Τί ανάγκη είχες!...

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τόν αφήνει κάτω... Σκαρφαλώνει μόνος στά βράχια...

– Περίμενε, τοῦ λέει. Θά πάρω τήν Ταταμπού... Θά κατέβουμε γρήγορα...

‘Ο Ποκοπίκο ξέρει πώς ἄφησαν τήν Ταταμπού, μέ τήν προβιά τῆς γορίλαινας, πάνω στό δέντρο.

– ‘Ανέβα, κορόιδο!... συλλογιέται. Κι ἄμα τή βρεῖς, νά μοῦ... τηλεγραφήσεις.

‘Ο Ταρζάν ξαναγουρίζει κοντά του πολύ σύντομα.

– ‘Η Ταταμπού δέν εἶναι πάνω, τοῦ λέει.

‘Ο Ποκοπίκο τόν ρωτάει κατάπληκτος.

– ‘Ανέβηκες καί κατέβηκες τόσο γρήγορα;

– Ναί...

– Τότε νά πᾶς σέ κτηνίατρο νά σέ κοιτάξει... Μπορεῖ νά εἶσαι... πουλί!

Τήν ἴδια στιγμή, ὁ φτερωτός Πίκ, ἔρχεται κοντά στόν Ποκοπίκο. Κράζει ἀνήσυχτα, παράξενα.

‘Ο νάνος καταλαβαίνει τή γλώσσα του. Τόν ἀκούει προσεχτικά. Ὑστερα, πετιέται ὀρθός. Τραβάει τόν Ταρζάν.

– Πᾶμε, τοῦ λέει. ‘Ο Πίκ θά μᾶς φέρει κοντά στόν Γκαούρ... Φαίνεται πώς ὁ μαντράχαλος

κινδυνεύει.

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ρίχνει μιά ματιά στό τετραπέρατο μαῦρο πουλί... Ζηλεύει πού ὁ πολύτιμος Πίκ δέν εἶναι δικός του φίλος.

Ὑστερα, σηκώνει πάλι στά χέρια του τόν Ποκοπίκο. Τό κοράκι φτερουγίζει ἀνήσυχο μπροστά. ‘Ο Ταρζάν τ’ ἀκολουθεῖ τρέχοντας...

Τέλος, φτάνουν στήν πλαγιά τῆς βαθιᾶς χαράδρας. ‘Ο Πίκ σταματᾶ πλάι στόν πυκνό βᾶτο. ‘Ο Ταρζάν αφήνει τό νάνο κάτω. Ψάχνουν κι οἱ δύο... ‘Εκτός ἀπ’ τό βᾶτο, τίποτ’ ἄλλο δέ βλέπουν.

‘Ο Ποκοπίκο λέει στόν Ταρζάν:

– Μοῦ φαίνεται πώς ὁ Πίκ μᾶς τήν ἔσκασε... Οὔτε Γκαούρ βλέπω, οὔτε Γκαούραινα!... Χά, χά, χά!...

‘Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας μουρμουρίζει:

– Τί νά γίνει... Πᾶμε νά φύγουμε... Εἶμαι κουρασμένος... Θά γυρίσω στή σπηλιά μου...

Καί νά!... ‘Εκείνη τή στιγμή, πίσω ἀπ’ τό θάμνο, ἀκούγεται ἡ τρομερή φωνή τοῦ Γκαούρ.

Ἦταν ἀκριβῶς ἡ στιγμή πού γλίστρησε. Πού γκρεμίστηκε στό βάραθρο...

‘Ο Ταρζάν ψάχνει τώρα καλύ-

τερα... Βρίσκει τ' άνοιγμα τής σπηλιᾶς... Μπαίνει μέσα... Κάνει νά κατέβει... Δέν μπορεί... Τά χωματένια σκαλοπάτια γλιστροῦν. Τό σκοτάδι είναι τρομαχτικό...

Χωρίς νά χάσει στιγμή, ξαναβγαίνει... Άνεβαίνει στήν ὄχθη τής χαράδρας... Μέ τό μαχαίρι του κόβει πολλά χορτόσχοινα... Τά δένει τό 'να μέ τό άλλο... Ξαναγουρίζει κοντά στό βάτο. Μέ τήν ἄκρη τοῦ ματισμένου χορτόσχοινου, δένει τόν Ποκοπίκο.

– Θα σε κατεβάσω κάτω νά δεῖς τί συμβαίνει, τοῦ λέει.

Ἄνθρωπος διαμαρτύρεται.

– Ἄμάν, κύριε Μεγαλειότατε! Γιά πηγαδά μέ πέρασες;

Ἄνθρωπος ξαναμπαίνει στή σπηλιά. Φτάνει πάνω ἀπ' τήν καταπακτή. Ἄφήνει μέ βιάση τό χορτόσχοινο... Ἄνθρωπος κατεβαίνει γρήγορα...

Κάποτε σταματᾷ... Ἄνθρωπος φτάσει κάτω...

Ἄνθρωπος περιμένει... Τό χορτόσχοινο πού κρατᾷ ταραζέται κάθε τόσο...

Περνάει ἄρκετή ὥρα.

Τέλος, ὁ Ποκοπίκο φτάνει ἐπάνω... Σκαρφάλωσε ἀπ' τό σχοινί...

– Τί γίνεται κάτω; ρωτᾷ ὁ Ταρζάν.

– Ἄσ' τα καί μὴν τά ρωτᾷς... Ἄνθρωπος σκαστό τόν Γκαούρ μ' ἓνα κορίτσι...

Ἄνθρωπος λευκός γίγαντας ἀγριεύει.

– Ἄφησε τ' ἄστεῖα... Πές μου τί γίνεται κάτω!...

Ἄνθρωπος σοβαρεύεται. Τοῦ ἐξηγεῖ:

– Ἄνθρωπος εἶχε κατέβει στήν καταπακτή. Ἄνθρωπος βρῆκε μιά λευκή γυναίκα... Τή γνώριζε ἀπό τότε πού τόν εἶχανε στό σιδερένιο κλουβί σάν παπαγάλο... Τή σήκωσε λοιπόν στά χέρια του. Ἄνθρωπος ανέβαινε τά σκαλοπάτια... Γλίστρησε ὁμως κι ἔπεσαν κάτω... Ἄνθρωπος λευκή κοπέλα σκοτώθηκε... Ἄνθρωπος εἶναι μιά χαρά. Κακό σκυλί, ψόφο δέν ἔχει... Λύθηκα λοιπόν ἐγώ καί μέ τήν ἄκρη τοῦ χορτόσχοινου ἔδεσα τό φίλο σου... Τράβα τώρα νά τόν βγά-

λεις επάνω...

Μέ αφάνταστο κόπο κι ιδρώτα καταφέρνει ο Ταρζάν νά τόν ανεβάσει.

Ο Γκαούρ βρίσκεται σέ κακά χάλια. Τό κορμί του είναι γεμάτο πληγές.

Αγκαλιάζει τόν Ταρζάν. Τόν φιλάει:

- Μοῦ ἴσωςες κι ἄλλη μιά φορά τή ζωή, τοῦ λέει.

Υστερα, ἐξηγεῖ στό φίλο του ὅλα ὅσα εἶχαν συμβεῖ...

Ο ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας τόν ἀκούει μ' ἐνδιαφέρον. Σάν τελειώνει, τοῦ λέει κι αὐτός τά δικά του:

- Ἀνέβηκα στή σπηλιά σου... Μά ἡ Ταταμπού λείπει... Δέν εἶναι ἐκεῖ...

Σέ λίγο ξεκινοῦν κι οἱ τρεῖς... Παίρνουν τό δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

Στά μισά τοῦ δρόμου, χωρίζουν. Ο Γκαούρ κι ὁ Ποκοπικό τραβοῦν γιά τό βραχώδικο βουνό τους... Ο Ταρζάν γιά τή δική του σπηλιά...

Συνάντηση μέ τή Χουχού

Ο νάνος, στό δρόμο, λέει στόν Γκαούρ ὅλα ὅσα ἐγιναν... Τοῦ περιγράφει πῶς μασκαρεύτηκαν... Πῶς πῆγαν στή σπηλιά

τοῦ Ταρζάν... Κι ὅλα ὅσα εἶδαμε καί ξέρουμε...

Ο γίγαντας συλλογιέται:

- Σίγουρα, ἡ Ταταμπού θά ἔχει τώρα ξαναγυρίσει στή σπηλιά μας!...

Ξαφνικά, τ' αὐτί του ἀκούει ἕναν παράξενο θόρυβο... Κάτι ἀνθρώπινα βήματα. Ο Γκαούρ προχωρεῖ κατά κεῖ. Ο Ποκοπικό τόν ἀκολουθεῖ... Γιά καλό καί γιά κακό σφίγγει τή λαβή τοῦ μαχαιριοῦ του.

Σέ λίγες στιγμές, βρίσκοται μπροστά στή Χουχού.

- Τώρα μάλιστα!... κάνει ὁ νάνος.

- Τί ζητᾶς ἐδῶ; τή ρωτάει ὁ Γκαούρ.

Ἡ μαύρη πυγμαία φαίνεται ἀνήσυχη. Σαστισμένη. Προσπαθεῖ νά τοῦ ἐξηγήσει:

- Τί νά σοῦ πῶ, ἀφέντη μου!.. Ο ἀφέντης μου εἶναι δυό... ἀφεντάδες!... Ἴδιοι ὁ ἕνας μέ τόν ἄλλον. Μόνο πού ὁ ἕνας ἀφέντης μου εἶναι καλός κι ὁ ἄλλος ἀφέντης μου κακός...

- Δέν καταλαβαίνω, μουρμουρίζει ὁ γίγαντας.

Ο Ποκοπικό ἐπεμβαίνει:

- Νά σοῦ ἐξηγήσω ἐγώ, Γκαούρ... Ἡ δεσποινίς ἀπό δῶ... ἀφεντομπερδεύτηκε!...

- Λοιπόν; κάνει ὁ Ἕλληνας.

Ἡ Χουχού συνεχίζει:

- Τό λοιπόν, άφέντη μου, σάν έφυγε ό καλός άφέντης μου, ήρθε ό καλός άφέντης μου κι άρπαξε τήν Ταταμπού... Πήγε και τήν έκρυψε σέ μιά σπηλιά...

Ή Γκαούρ γίνεται άνάστατος.

- Ποϋ;

Ή πυγμαία χαμογελάει:

- Μόνο έγώ ξέρω τό μέρος...

Ήλλά δέ στό λέω...

Ή γίγαντας τή φοβερίζει:

- Μίλα... θά σε΄ πνίξω!

- Πνίξε με... Τί μου δίνεις νά στό πώ;

- Ή,τι ζητήσεις... Τί θέλεις;

- Τόν Ποκοπικό.

Ή Γκαούρ χουφτιάζει τό νάνο. Τής τόν δίνει.

- Πάρτονε... Χάρισμά σου. Πάμε τώρα νά μου δείξεις τή σπηλιά...

Ή Ποκοπικό δίνει ευχές στή Χουχού:

- Καλορίζικος!.. Νά σου ζήσω!..

Ήστερα γυρίζει στό Γκαούρ:

- Καλά... Ήτσι χύμα μέ δίνεις στήν κοπέλα; Δίπλωσέ με σέ μιά έφημερίδα..

Ποιός τόν άκούει όμως.

Και νά!... Ήκείνη τή στιγμή, πίσω άπ΄ τό θάμνο άκούγεται ή τρομερή φωνή του Γκαούρ.

Χαρούμενη ή πυγμαία τόν σφίγγει στήν άγκαλιά της. Ξεκινάει για τήν άγνωστη σπηλιά...
 'Ο γίγαντας τήν άκολουθει.

.....
 Τώρα πλησιάζουν... Είναι νύχτα πιά.

'Η Χουχού δείχνει στον Γκαούρ τ' άνοιγμα μιās σπηλιάς.

- 'Εδώ τήν έκρυψε ο κακός άφέντης μου, μουρμουρίζει. Μά βλέπω τό στρογγυλό βράχο τραβηγμένο... Μπορεί νά μήν είναι μέσα...

- Τότε θά μέ δώσεις πίσω, τής λέει ο Ποκοπίκο... Τίμια πράματα!...

'Ο Γκαούρ βάζει τήν πυγμαία μέ τό νάνο νά κρυφτούν κάπου... Αύτός προχωρεί κατά τή σπηλιά.

'Ο Ποκοπίκο βρίσκει τήν εύκαιρία: Ξεφεύγει άπ' τά χέρια τής Χουχούς. Τραβάει τό μαχαίρι του. Καί τό βάζει στά πόδια. Καθώς τρέχει φωνάζει:

- Πίσω καί σ' έφαγα!...

'Η πυγμαία τόν κυνηγάει. Σέ λίγο κι οί δυό έχουν χαθει στό βάθος του σκοτεινού όρίζοντα.

'Ο Γκαούρ φτάνει τώρα έξω άπ' τή σπηλιά. Χύνεται τώρα άφοβα μέσα... Αρχίζει νά ψάχνει στό σκοτάδι. Ξαφνικά, τά χέρια του άγγίζουν πάνω σ' άνθρώπινο κορμί... Είναι έτοιμος νά φωνάξει:

- Ταταμπού, έσύ είσαι;

Μά δέν φροφταίνει. Τήν ίδια στιγμή δέχεται τρομερό χτύπημα μέ ρόπαλο στο κεφάλι.

- 'Ωωωχχ!... Μ' έφαγες, κακοϋργε!...

Καί σωριάζεται κάτω.

'Ενας παράξενος σωτήρας

Θυμόσαστε; Είχαμε δεϊ τόν κακοϋργο Ναζράτ νά κρύβει άναιίσθητη τήν πανώρια Ταταμπού σέ μιá σπηλιά. 'Υστερα νά κλείνει τ' άνοιγμά της μ' ένα στρογγυλό βράχο... Καί νά φεύγει τρέχοντας.

'Ωρες πολλές ή άμοιρη έλληνίδα μένει εκεί. Τό ναρκωτικό τήν έχει βυθίσει σέ λήθαργο.

Κάποτε όμως συνέρχεται. Στην αρχή δέν μπορεί νά καταλάβει ποϋ βρίσκεται. Σιγά-σιγά, όμως, συνηθίζουν τά μάτια της στό σκοτάδι.

Νιώθει πώς βρίσκεται σέ μιá σπηλιά. 'Ενας βράχος κλείνει τ' άνοιγμά της. Πασχίζει νά τόν σπρώξει... Στέκεται άδύνατο.

'Υστερα αρχίζει νά φωνάζει:

- Βοήθεια!.. Βοήθειααα!..

Περνάει πολλή ώρα. 'Ο λαιμός της έχει βραχνιάσει. Ξαφνικά, βαριά βήματα άκούει έξω άπ' τή σπηλιά. Σάν νά πλησιάζει κάποιος Δράκος!

'Ο στρογγυλός βράχος αρχίζει νά κουνιέται. Σιγά-σιγά τρα-

βιέται πέρα... Τ' άνοιγμα είναι
λεύτερο τώρα.

Τρελή από χαρά ή Ταταμπού
πετιέται έξω. Θέλει νά ευχαρι-
στήσει τόν άνθρωπο πού τήν
έσωσε.

Μά ό σωτήρας της είναι ένας
έλέφαντας. Τό έξυπνο ζώο
άκουσε τίς φωνές τής γυναίκας.
Και μέ τή δυνατή προβοσκήδα
του τράβηξε τό βράχο... Ή
πανώρια έλληνίδα δακρύζει από
χαρά. Χαϊδεύει τό καλό ζώο...
Ήκεϊνο απομακρύνεται άτά-

ραχο... Πάει νά συνεχίσει τή
βοσκή του...

Ή Ταταμπού κάνει τώρα νά
φύγει... Μά γρήγορα αλλάζει
γνώμη Συλλογιέται:

- Άφου ό κακοϋργος Ναζράτ
μ' έκλεισε έδω, σίγουρα θά
ξαναγυρίσει...

Ψάχνει στή ζώνη της για τό
μαχαίρι. Δέν τό βρίσκει... Κάπου
θά τής ξέφυγε...

Κοιτάζει τριγύρω. Βρίσκει ένα
χοντρό κλαδί. Ήδιο μέ ρόπαλο...
Τό παίρνει στά χέρια της...
Ξαναπαίρνει στή σπηλιά. Κρύβε-
ται στό βάθος. Μουρμουρίζει:

- Ήφτασ' ή ώρα νά έκδικηθώ
τούς γονείς μου!.. Μόλις μπει θά
τόν χτυπήσω στό κεφάλι... Θά
τόν σκοτώσω σάν σκυλί!...

Σιγά-σιγά, περνάει ή ώρα:
Σουρουπώνει, βραδιάζει, νυ-
χτώνει!...

Ή σπηλιά γεμίζει από κατά-
μαυρο, πηχτό σκοτάδι.

.....
Και νά!... Κάποτε άκούει βή-
ματα νά πλησιάζουν.

- Αύτός είναι, συλλογιέται.
Σηκώνει τό ρόπαλο... Τό σφίγγει

μέ λύσσα...

Τά βήματα φτάνουν τώρα στή
σπηλιά... Ή κακοϋργος Ναζράτ
έχει μπει μέσα... Ψάχνει νά
βρει...

Ή Ταταμπού δέν τόν βλέπει..
Θά 'ταν τρέλα νά χτυπήσει στά
κουτουρού... Περιμένει νά πλη-
σιάσει...

Ξαφνικά, νιώθει στό κορμί της
τ' άπαίσια χέρια του Ναζράτ...
Βρίσκεται μπροστά της. Μέ
λύσσα κατεβάζει τό 'χοντρό
ρόπαλο. Τόν άκούει νά βογκάει
μέ σπαραγμό: «- Ήωχχ!.. Μ'
έφαγες, κακοϋργε!..». Νά σωριά-

ζεται κάτω...

Ταυτόχρονα, βγάζει κι εκείνη ένα τρελό ξεφωνητό:

- Θεέ μου, τί έκανα!..

Είχε ακούσει τή φωνή του Γκαούρ!

Μέ λυγμούς πού τήν πνίγουν πέφτει πάνω στ' αναισθητο κορμί τ' αγαπημένου της.

- Έγώ σέ σκότωσα, φωνάζει...

Άρπάζει ύστερ' άπ' τούς ώμους τόν Γκαούρ. Τόν σέρνει έξω άπ' τή σπηλιά... Στ' άδύνατο φως τών άστεριών ψάχνει τό ματωμένο του κεφάλι... Εύτυχως... Τό χτύπημα δέν είναι σοβαρό... Γρήγορα θά συνέλθει... Έτσι καί γίνεται.

Μέ τίς φροντίδες τής Ταταμπού, ό μελαψός γίγαντας άνοίγει τά μάτια του... Πετιέται όρθός...

Η πανώρια έλληνίδα του έξηγεϊ τί είχε γίνει... του λέει ακόμα όλα όσα ξέρουμε...

Οι δυό μαζί τώρα κρύβονται έξω άπ' τή σπηλιά... Ο Γκαούρ είναι άποφασισμένος νά τόν σκοτώσει...

Καί περιμένουν... Περνάνε δυό όλόκληρες ώρες... Στο μεταξύ, βγαίνει τ' όλόγιομο φεγγάρι. Η νύχτα γίνεται ήμέρα!

Ξαφνικά, μακρινός θόρυβος ακούγεται... Ο Γκαούρ κι ή Ταταμπού μεγαλώνουν τά μάτια

τους. Στο βάθος βλέπουν τόν Ταρζάν... Προχωρεϊ χωρίς νά κουτσαίνει... Έρχεται κατά τή σπηλιά...

Ο Γκαούρ ψιθυρίζει:

- Αύτός είναι ό κακοϋργος!..

Ο Ναζράτ είναι άνύπαρκτος!...

- Όχι, τ' άποκρίνεται σιγά ή Ταταμπού. Ο Ταρζάν είναι φίλος μας... Άδερφός μας!...

- Τότε, γιατί έρχεται στή σπηλιά; Ποϋ ξέρει πώς πρέπει νά βρίσκεται έδω; Δέν έχω πιά καμιά άμφιβολία... Ο Ταρζάν σ' άρπαξε πάλι... Ο Ταρζάν σ' έκλεισε στή σπηλιά!...

Τό μυαλό του Γκαούρ έχει θολώσει. Πετιέται όρθός. Σάν λυσσασμένο θεριό χύνεται νά τόν σπαράξει.

- Ατιμε, του φωνάζει. Εσύ είσαι ό κακοϋργος!...

Ο Ταρζάν τόν ύποδέχεται άτάραχος.

- Γκαούρ, του λέει. Τί έπαθες; Έγώ είμαι ό Ταρζάν...

Η φόρα του έλληνα γίγαντα κόβεται.

- Τί ζητάς έδω; τόν ρωτάει άγρια.

Ο άρχοντας τής Ζούκλας παραξενεύεται.

- Γιατί μου μιλάς έτσι, Γκαούρ; Ηρθα έδω νά σώσω τήν Ταταμπού άπ' τά χέρια του κακοϋ άδερφοϋ μου... Τί κακό νομίζεις

Τ' άνοιγμα είναι λεύτερο τώρα.

πώς σοῦ ἔκανα;

Στό μεταξύ, πλησιάζει κι ἡ πανώρια ἑλληνίδα.

- Ἐδῶ εἶσαι; κάνει κατάπληκτος ὁ Ταρζάν.. Εἶναι ἀλήθεια πώς ὁ Ναζράτ σέ εἶχε κλείσει στή σπηλια;

Ἄ Ο Γκαούρ τόν ρωτάει:

- Ποῦ τό ξέρεις ἐσύ αὐτό;

- Πρὶν λίγο γύρισε στή σπηλιά μου ἡ Χουχού. Αὐτή μοῦ τά εἶπε ὄλα... Εἶχε παρακολουθήσει τόν ἀδερφό μου... Εἶχε δεῖ ποῦ ἔκρυψε τήν Ταταμπού. Γι' αὐτό ἦρθα ἐδῶ... νά τή σώσω...

Ἄ Ο Γκαούρ ἡσυχάζει... Παίρνει βαθιά ἀναπνοή...

- Φίλε μου Ταρζάν, τοῦ λέει. Συχώρεσέ με... Ἄδικο σέ ὑποψιάστηκα...

Ἄ Ο λευκός γίγαντας χαμογελάει:

- Δέν πειράζει... Φαίνεται πώς ἔπαψες νά μοῦ ἔχεις ἐμπιστοσύνη πιά...

Ἄ Ὑστερα γυρίζει στήν Ταταμπού:

- Ἐγώ, τῆς λέει, ὅπως θά θυμᾶσαι, βρισκόμουν μέ τή Χουχού πάνω σ' ἓνα δέντρο κοντά

στή σπηλιά μου... Είχαμε ανέβει για νά σωθοῦμε ἀπ' τή νεροποντή... Ξαφνικά, βλέπω νά πέφτει κάτω ἓνα μικρό γοριλάκι... Ἦταν ὁ Ποκοπίκο... Μοῦ εἶπε πῶς ὁ Γκαούρ ἔλειπε τρεῖς μέρες ἀπ' τή σπηλιά του... Πῆρε τότε τό Νάνο καί τραβήξαμε γιά κεῖ... Ἦστερα, πάλι μαζί μέ τόν Ποκοπίκο, πήγαμε στή χαράδρα... Ἐκεῖ ἔσωσα τόν Γκαούρ... Τέλος, γυρίσαμε μαζί... Καί δέ χωρίσαμε παρά ὅταν ὁ καθέννας μας πήρε τό δρόμο γιά τή σπηλιά του... Ἔτσι, οὔτε μιά στιγμή δέν ἔμεινα μόνος... Ἄν λοιπόν ἤμουν ἐγώ ὁ Ναζράτ, πῶς θά ξαναγυρίζα νά σ' ἀρπάξω... Δέ θά μ' ἔβλεπε ὁ Ποκοπίκο πού ἔχα μαζί μου;

- Ναί, μουρμουρίζει ἡ Ταταμπού. Ἐγώ βρισκόμουν πάνω στό δέντρο... Εἶδα τόν ἀδερφό σου... Κούτσαινε...

.....
Σέ λίγο χωρίζουν. Ὁ Ταρζάν τραβάει γιά τή σπηλιά του... Ὁ Γκαούρ κι ἡ Ταταμπού γιά τή δική τους...

Στό δρόμο, ὁ μελαψός Ἕλληνας μουρμουρίζει:

- Τί τά θέλεις... Ἡ ὑπόψια δέν μπορεῖ νά βγεῖ ἀπ' τό μυαλό μου... Νομίζω πῶς ὁ Ταρζάν τά κάνει ὅλα... Ἀδερφός δέν ὑπάρχει.

Ἡ Ταταμπού διαμαρτύρεται...

- Ὁχι!... Ποτέ!... Δέν εἶναι δυνατό!..

Ἦστερα λέει στό σύντροφό της:

- Τώρα πού θά πᾶμε στή σπηλιά, θ' ἀλλάξεις γνώμη.

Καί νά!... Γρήγορα φτάνουν ἐκεῖ. Ὁ μικροσκοπικός νάνος ἔχει πάει πιό μπροστά ἀπ' αὐτούς.

- Ποκοπίκο, τόν ρωτᾷ ἡ ἑλληνίδα, γιά πές μου: Ἀπ' τή στιγμή πού ἔπεσες ἀπ' τό δέντρο καί σέ πήρε ὁ Ταρζάν, χωρίσαμε καθόλου;

- Ὁχι, λέει ὁ νάνος. Μαζί ἤρθαμε ἐδῶ στή σπηλιά... Μαζί πήγαμε στή χαράδρα.

Ἡ Ταταμπού γυρίζει στόν Γκαούρ.

- Βλέπεις, λοιπόν; Ἄδικα ὑποψιάζεται τό φίλο σου... Ὁ Ταρζάν δέ χώρισε οὔτε στιγμή ἀπ' τόν Ποκοπίκο... Πῶς λοιπόν ἦταν δυνατό νά ξαναγυρίσει γιά ν' ἀρπάξει καί μένα; Ἦρα, αὐτός πού μ' ἔκλεισε στή σπηλιά ἦταν ὁ ἀδερφός του. Ὁ Ναζράτ...

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας δέν ἀποκρίνεται. Εἶναι φανερό πῶς συμφωνεῖ μέ τή γνώμη τῆς μελαψῆς κόρης.

Ὁ νάνος, ὅμως, μένει γιά λίγο βαθιά συλλογισμένος. Ἦστερα

μουρμουρίζει στην Ταταμπού:

- Κι όμως... Ο ίδιος ο Ταρζάν ξαναγύρισε και σέ πήρε.

- Πώς; Αφού βρισκόταν μαζί σου... Είπες πώς δέ χωρίσατε...

- Ναι... Μά στο δρόμο είπε πώς τόν κούραζα στον ώμο του... Και μέ πήρε στην αγκαλιά του... Έγώ κοιμήθηκα... Θυμάμαι ακόμα πώς όταν ξεκινήσαμε, κάτι θυμήθηκε και ξαναγύρισε στή σπηλιά του. Μπορεί νά πήρε τό μπουκαλάκι μέ τό ναρκωτικό... Κι όταν κοιμήθηκα νά μέ νάρκωσε... Νά γύρισε... Νά πήρε τήν Ταταμπού... Νά τήν έκρυψε στή

σπηλιά... Κι όταν ξεμπέρδεψε νά ῥθε πάλι κοντά μου... Νά μέ πήρε στά χέρια... Νά συνέχισε τό δρόμο του... Έτσι, σάν ξύπνησα έγώ, ποῦ νά φανταστῶ τί εἶχε γίνει;

Ἡ Ταταμπού γελάει:

- Χά, χά, χά!... Μά γίνονται αὐτά τά πράγματα;

Ἡ Γκαούρ μουρμουρίζει συλλογισμένος:

- Ὅλα γίνονται σ' αὐτό τόν κόσμο!...

Ἡ Ποκοπίκο συμπληρώνει:

- Σωστά! Εξόν ἀπ' τοῦ σπανοῦ τά γένια!...

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 19 τής σειράς

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΑΧΑΙΡΙΩΝ

Έχουν γλυτώσει πιά ο ΓΚΑΟΥΡ και η Ταταμπού από τά χέρια του Ναζράτ; Θα τό δείτε διαβάζοντας τό επόμενο τεύχος Νο 19.

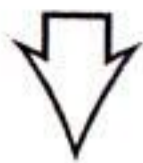
Μιά από τίς εικόνες του Νο 19

Τραβάει τό μαχαίρι του και χύνεται πάνω στους άνθρωποφάγους.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
ἀπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

